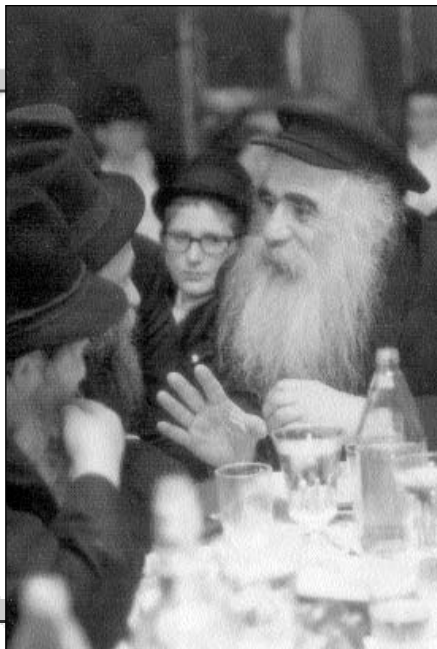

התקופה 1991-1997 חסינות

מאת הרב לוי-יצחק גינזבורג
משפיע בישיבת תות"ל המרכזית
- כפר חב"ד

שקרו בעבר

המגילה (והוא חושב שכאן מדובר רק על דברים שקרו בעבר –) **למפרע – לא יצא!**

לא את אבותינו בלבד גאל הקב"ה ביי"ט כסלו ובנר השלישי והחמישי וכו', אלא אף אותנו גאל עמהם. לא רק רבינו הזקן יצא אז מבית-האסורים, וניתנה לו אז הרשות להפיץ את תורת החסידות, אלא גם אנו, כאן ועכשיו, נמצאים היינו בבית-האסורים ויוצאים אנו ממנו ביי"ט כסלו.

וכן גם בכל הימים הבהירים של חודש זה, חודש הגאולה – לא מדובר כאן רק על סיפורים שקרו בעבר, אלא על דברים שקורים עמנו היום. היום – שנת ה'תשס"ב – יוצא הרבי שוב מחדרו, בראש-חודש כסלו, ונגלה לעין כל; היום הוא "דין-נצח" והספרים חוזרים שוב בפועל בבי"ט כסלו; היום מחליט בית-המשפט מחדש כי הרבי לא יעמוד לפני השופטים ביי"ג כסלו; היום חוזרים ומתחדשים הנישואין של "בית יוסף" ביי"ד כסלו, וכן הלאה והלאה.

"והימים האלה נזכרים ונעשים". גם אם במובן הפשוט לא רואים ולא מרגישים זאת, הרי מלמדים אותנו ומחנכים אותנו כל הזמן לעמול ולהתייגע על-כך שהדברים אכן יתבצעו על ידינו מבחינה רוחנית ופנימית,

זאת על ידי ה"נזכרים". והעיקר, שעל ידי כך נגיע אל העיקר ותכלית הכל – שסוף סוף נראה גם בעיני בשר את מלכנו משיחנו שליט"א עומד ומביא לכולנו את הגאולה האמיתית והשלימה לעיני כל, גם באופן הפשוט ביותר.

וכפי שהודגש גם במסגרת זו פעמים רבות, על יסוד המבואר בארוכה ללא הרף בדרושי ובשיחות ומכתבי רבותינו נשיאינו, שכל המאסרים והגאולות של רבותינו נשיאינו אינם רק עניין פרטי של הצלת הרביים הנשיאים מן הסכנה, עד כמה שלא יהיה עניין זה גדול וחשוב כשלעצמו, אלא זהו בעיקר נצחון של רבותינו נשיאינו והחדרתו בעולם של העניין לשמו נאבקו ונלחמו.

יי"ט כסלו הוא (לא רק יום הצלתו ושחרורו של רבינו הזקן, אלא) בעיקר ראש-השנה ומתן-תורה של תורת החסידות, הנר השלישי והחמישי הוא שלב נוסף בזה, וכן בנוגע ליו"ד כסלו, ליי"ב-י"ג תמוז וכו' ולכל המאורעות והימים אותם אנו חוגגים, עד החגים המיוחדים לנו, בדור השביעי, הדור האחרון לגלות שהוא הדור הראשון לגאולה.

מי שיבוא ויגיד: אני אדם גשמי. אין לי שום הבנה ואין לי שום הרגש בעניינים רוחניים. אינני יודע ואין לי שום מושג אלו בעניינים נשגבים נפעלו בראש-חודש כסלו,

למשל. לדידי, כחסיד וכמי שאוהב אהבת-נפש את הרבי, וזה אצלי למעלה מהכל, אין יום זה אלא היום בו יצא הרבי שליט"א מחדרו וחזר לבוריו וכוחו אחרי האירוע של שמיני עצרת תשל"ח, ותו לא מידי,

– הריהו דומה, במידה מסויימת לפחות, למי שבא וטוען שכל העניינים הרוחניים של פסח ושבעות לא מעניינים אותו, ולדידו אין חג הפסח אלא חג החירות והשחרור מעבדות מצרים, וחג הביכורים אינו אלא חג חקלאי בגלל יבול התבואה וכו', "ואין לו עסק בנסתרות".

שכן כאשר המלך מוסר את נפשו ועומד בעצמו בקשרי המלחמה ומשליך חייו מנגד למען נצחון המלחמה, וסוף-סוף הוא חוזר לביתו ולארמונו עטור נצחון – הנה עד כמה שלא תגדל השמחה מן העובדה שהמלך חזר בשלום מן המלחמה, הרי כל שמחה זו בטלה וטפלה אל העיקר, למענו היה למלך "כדאי" למסור את נפשו ואת כל כולו, למען הנצחון במלחמה.

מי שהוא עבד וחייל נאמן למלך, ומוכן למסור את כל כולו עבור המלך, אינו יכול לנהוג בצורה של מה שמכונה היום "ראש קטן", להצטנע ולומר: מה איכפת לי אם היה ניצחון או לא, אני אינני מבין דבר לא במלך ולא במטרות אותן הוא רוצה להשיג. העיקר

הקורא את המגילה (החס י

למפרע

לא יצא

(וחושב שמדובר רק על דברים (ח"ו מהגלות)!

ועד ל"זאת חנוכה", שמלבד היותו הסיים והחותם של חנוכה, אשר "הכל הולך אחר החיתום", ראינו גם בפשטות את החביבות המיוחדת מאוד שגילה כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ליום זה – את המבט המיוחד מאוד של הרבי, "אָ קוק פֿון משיח", על נרות החנוכה הדולקים במוצאי "זאת חנוכה" ב-770 עמוק עמוק לתוך הלילה; את ה"שטורעס" המיוחד שתמיד עושה הרבי בקשר ליום זה במבצע חנוכה, יחד עם ההוראות אודות תמונות ואלבומים וכו'.

וכמובן, העובדה שביום זה ערך הרבי את "סעודת ההודאה" בשנת תשל"ח (החסידים חגגו אמנם בראש-חודש כסלו, כשהרבי יצא מחדרו הקדוש בפעם הראשונה, אבל הרבי שליט"א עצמו ערך סעודת הודאה מיוחדת, עם "כוס של ברכה", במוצאי "זאת חנוכה").

בעמדנו בימים אלו במיוחד חייבים לנו לזכור ולהזכיר ללא לאות שוב ושוב, ולא לתת לעצמנו ולא לאחרים לשכוח ולהשכיח את העיקר – את משמעותם הפנימית והעיקרית של ימים אלו. לא להסתפק בפשוטם של דברים, בסיפור שקרה לפני אלפי שנים או לפני כמאתיים שנה או אפילו בדרונו זה לפני שנים ספורות, אלא לדעת שהדברים הם עכשוויים ואקטואליים לנו ולמצבנו כיום, בחודש כסלו היתש"ס"ב. שכן "הקורא את

חייבים לנו לזכור ולהזכיר ללא לאות שוב ושוב, ולא לתת לעצמנו ולא לאחרים לשכוח ולהשכיח את העיקר – את משמעותם הפנימית והעיקרית של ימים אלו. לא להסתפק בפשוטם של דברים, בסיפור שקרה לפני אלפי שנים או לפני כמאתיים שנה או אפילו בדרונו זה לפני שנים ספורות, אלא לדעת שהדברים הם עכשוויים ואקטואליים לנו ולמצבנו כיום

באים לנו מחג הגאולה י"ט כסלו, ראש-השנה לחסידות ומתן-תורה של תורת החסידות; ולקראת ימי האור והשמחה של חג החנוכה, שגם הוא מלא כולו בחגים חסידותיים הקשורים במיוחד לחסידות חב"ד:

ביום ב' **זחנכה** שנת תקנ"ט חזר רבינו הזקן לביתו וברך ברכת "הגומלי" אחרי המאסר והגאולה של "חג החגים" י"ט כסלו.

בימים ג' וה' **זחנכה** חוגגים לנו את הגאולה והשחרור שלו מהמאסר השני, בשנת תקס"א, מאסר שהיה כבד יותר מן הראשון ושממנו חשש רבינו הזקן יותר, שכן בו לא התרכזו הטענות בהנהגתו האישית (ששלח כספים לארץ-הקודש) אלא בעיקר כנגד תורת ושיטת החסידות (מדוע הוא מבאר כי "מלכות" היא האחרונה והנמוכה ביותר, מדוע הוא מטיף להתרוממות מעל העולם – שזה לכאורה סתירה ליישובו של עולם וכו'), עד שביום ג' וביום ה' **זחנכה** (וכפי שכתב הרבי שליט"א: "שבשניהם היו ענייני גאולה גם כפשוטם") פדה ה' בשלום נפשו ויצא לחירות, חירות שהראתה, כידוע, על ניצחון נוסף לתורת החסידות והסכמה ורשות מלמעלה גם על החסידות של "אחרי פטרבורג", ועד "גאולה" באופן של פריצת גדר גם לגבי "אחרי פטרבורג".

לדידי הוא שהמלך חזר בשלום לביתו ולארמונו...

ר על אחת כמה וכמה, כפי שהמצב הוא כיום, כאשר המלך עומד עדיין בעצמו בקשרי המלחמה, ומשליך חייו מנגד עבור הנצחון הסופי, והוא רוצה "משום מה" שנצחון זה יבוא דווקא על ידי מעשינו ועבודתנו של בניו ועבדיו וחייליו הנאמנים,

– הרי שכל בן, כל עבד וכל חייל, חייב ומוכרח וגם רוצה בכל לבו בכל נפשו ובכל מאודו "להשליך את עצמו" אל תוך המלחמה ולעשות "כל אשר ביכולתכם", ואף יותר מכך, במסירות-נפש, כדי לנצח במלחמה זו. ואין זה משנה כלל וכלל אם הוא מבין ומרגיש את התועלת שבמלחמה זו גם מצד עצמו או לא.

ואם אין הוא משליך את עצמו לגמרי למערכה עבור הנצחון במלחמה זו, עבורה משליך המלך אף את חייו מנגד, וטוען "אינני מבין מאומה בדברים כאלו. אין לי עסק בנסתרות. אני רוצה רק את המלך עצמו בריא ושלם ומאיר לנו פנים ותו לא" – אם כך ינהג, הרי שקשה להוציא מהפה וגם מהעט את הביטוי המתאים לו.

שהרי אם אתה אכן עבד נאמן וחייל מסור המוסר ונותן את כל כולו אל המלך, אין אתה יכול לצמצם את מסירותך ושייכותך אל המלך רק למה שאתה מבין ומרגיש כשלעצמך, ולהתעלם מן המטרה העיקרית אותה קובע המלך, ועבורה הוא מוכן לוותר על הכל, "משליך חייו מנגד". אם אכן המלך כל-כך אהוב ויקר לך, הרי המטרה שחשובה למלך יותר מכל חייו ומכל מציאותו, צריכה להיות יקרה אצלך יותר מכל. ואין זה משנה כלל אם כשלעצמך יש לך השגה והרגשה בגודל חשיבותה של מטרה זו אם לא, שהרי לא אתה, ולא מה שאתה מבין ומרגיש, הוא כאן העיקר, אלא אך ורק המלך ומה שהוא קובע.

ישנה כאן מערכה, מלחמה פנימית, המתנהלת בכל העולמות, על דרכה ושיטתה של תורת החסידות, על הדרך והשיטה המובילה לביאת המשיח ולגאולה השלימה. "מלחמה" זו דרשה ודורשת הרבה הקרבה והרבה מסירות-נפש, ובכל פעם, על-ידי המסירות-נפש, היתה התקדמות גדולה, נכבש יעד נוסף, ו"הורידו את השכינה" בצעד נוסף.

י"ט כסלו הוא "תחנה גדולה" (ראה ילקוטי-שיחות' בהוספות לדרך ב שיחה לפרשת בראשית, אודות ה"רכבת" המובילה גם את ה"בהמות" לקראת משיח צדקנו); הנר

לא באנו כמובן להצדיק את ה"עיכוב המבהיל" של הגאולה. אין שום הסבר ואין שום צידוק לכך, כדברי הרבי שליט"א פעמים אין ספור. ועם כל זה, אם עדיין רואים אנו ש"עדיין לא בא" לעיני כל בשר, זאת אומרת, כך אומר לנו הרבי, שרוצים מאתנו משהו, ועלינו להפנים את המסר, ולעשות כפי יכולתנו ויותר מזה את המוטל עלינו

– כדברי הרבי שליט"א ב'דבר מלכות' לשבת פרשת חיי שרה תשנ"ב: "רואים בפועל שהמלך המשיח נלחם מלחמות ה' ובכמה עניינים כבר מנצח, ודווקא מתוך מלחמה של שלום" –

רוצה הקב"ה "משום מה" שהיא תהיה לא רק "בתחתונים", אלא גם "על ידי התחתונים, ובאופן השייך למציאות התחתונים". העבודה הזו רוצה הרבי שאנו נעשה, דווקא בגלל שאנו כל-כך "תחתונים" וכל-כך "לא שייכים לשום דבר".

ב כל זה לא משנה כלל אם הדבר מוצא חן בעינינו ועולה בקנה אחד עם כל ה"דעות" וה"הרגשים" שלנו וכל שאר "חלומותינו", אם לא. הרבי רוצה מאתנו משהו, והוא גם רוצה שלא נהיה "רובוטים" ולא נעשה רק את מה שמצויים עלינו במפורש, אלא נחשוב ונשקול ונתכונן, ונבין, עם השכל והרגש ה"תחתונים" שלנו, מה רוצים מאתנו, ונתקדם אל המטרה ותכלית הכל בצעדים בטוחים, במסירות נפש מוחלטת (גשמית ורוחנית), ולא ננוח ולא נשקוט עד שנביא את הגאולה השלימה גלוי לעין כל.

ואם אין אנו עושים כך, אם אנו מעדיפים להיות "ראש קטן", לא לשים לב לכל מה שמתחולל סביבנו, לכל המסירות-נפש של הרבי שליט"א עבורנו ועבור היעוד שהוא תכלית הכל, הרי אנו ח"ו מפנים עורף לדרישה הבלתי פוסקת, ומתעלמים מהעיקר, לשמו הייתה כל הבריאה וכל ההשתלשלות, לשמו מוסר הרבי שליט"א את כל נפשו, מתוך תקווה ודרישה ותביעה שסוף סוף בוודאי תתמלא, שגם אנו נעשה את המוטל עלינו.

לא באנו כמובן להצדיק בזה את ה"עיכוב המבהיל" של הגאולה. אין שום הסבר ואין שום צידוק לכך, כדברי הרבי שליט"א פעמים אין ספור. ועם כל זה, אם עדיין רואים אנו ש"עדיין לא בא" לעיני כל בשר, זאת אומרת, כך אומר לנו הרבי, שרוצים מאתנו משהו, ועלינו להפנים את המסר, ולעשות כפי יכולתנו ויותר מזה את המוטל עלינו.

ובוודאי ובוודאי "אז דער רבי וועט אויספירן" (=הרבי ימלא את רצונו), כולל גם את מה שהוא רוצה מאתנו, שאנו נפעל ונביא תיכף ומיד לכך שיראו גם בעיני בשר את שלימות הגאולה בהתגלות מלכנו משיחנו שליט"א לעיני כל "נאו" ממש ממש ממש.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

השלישי והנר החמישי הוא "תחנה" נוספת, כיבוש יעד נוסף, הורדת השכינה למטה יותר; יו"ד כסלו הוא עוד ניצחון ועוד "תחנה", וכן הלאה והלאה.

אבל לנו חשובות ונוגעות במיוחד ה"תחנות" שבדורנו זה, הדור השביעי, שהוא הדור האחרון לגלות והראשון לגאולה. ובדורנו זה עצמו, במיוחד במה ששייך לזמננו זה (כפי הדיוק פעמים רבות ב'דבר מלכות': בדורנו זה, ובו גופא במה שנתחדש בזמננו זה בחודשים ובשנים האחרונות) שכן כאן מדובר עלינו, על "העבודה היחידה שנותרה" המוטלת עלינו, על מה שרוצים ותובעים מאתנו.

ולכן, מי שחוגג את ראש חודש כסלו, למשל, ואומר: "מה איכפת לי מכל העילויים וההפלאות, אני רוצה לחגוג את היום הזה בפשטות. לדידי די ומספיק שראינו את הרבי בריא בגשמיות כפשוטו, וכל השאר אינו שייך לעניינינו כלל" – הוא טועה ומטעה. הוא עוצם עיניו לראות מה קורה פה. והעיקר – הוא מנסה להתחמק מהעבודה המוטלת עלינו.

שכן רוצים ותובעים פה מאתנו משהו. ה"מלחמה" הזו, אותה מנהל המלך המשיח,